

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 549/2021
26.05.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Драгана Аћимовића, Радмиле Драгичевић-Дичић и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Андријашевића, поднетом против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 10К.бр.1560/19 од 13.10.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.751/20 од 17.02.2021. године, у седници већа одржаној дана 26.05.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Андријашевића, поднет против правноснажних пресуда Другог основног суда у Београду 10К.бр.1560/19 од 13.10.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.751/20 од 17.02.2021. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Другог основног суда у Београду 10К.бр.1560/19 од 13.10.2020. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и кривичног дела кршење забране утврђене мером безбедности из члана 340а КЗ, па су му за наведена кривична дела претходно утврђене појединачне казне и то за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ казна затвора у трајању од 9 месеци, а за кривично дело из члана 340а КЗ казна затвора у трајању од 4 месеца и затим је окривљени осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 1 (једне) године у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.10.2019. године па до упућивања у Завод за извршење кривичних санкција.

Истом пресудом оштећена ББ је за остваривање свог имовинскоправног захтева упућена на парницу. Окривљени АА је ослобођен од дужности надокнаде трошкова кривичног поступка и паушала суду.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1.бр.751/20 од 17.02.2021. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Милоша Андријашевића, па је потврђена пресуда Другог основног суда у Београду 10К.бр.1560/19 од 13.10.2020. године.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА - адвокат Милош Андријашевић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 8), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји као основан поднети захтев, те да укине у целости пресуде Другог основног суда у Београду 10К.бр.1560/19 од 13.10.2020. године и Вишег суда у Београду Кж1.бр.751/20 од 17.02.2021. године и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење или да преиначи наведене пресуде тако што ће „окривљеног ослободити од одговорности“.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, док су у осталом делу испуњени услови за одбачај захтева (члан 487. став 1. тачка 2. и 3. ЗКП).

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетом захтеву истиче да се побијана осуђујућа пресуда заснива на незаконитом доказу и то на исказу оштећене ББ датом пред Другим основним јавним тужиоцем у Београду на записнику КТ.бр.4207/2019 од 21.10.2019. године, а у којем исказу се оштећена између осталог изјашњавала о садржини претњи које јој је критичном приликом упутио окривљени и навела да јој се он обратио речима „Јебем ли ти мајку, поломићу ти ноге, нећеш више да радиш овде, усраћу ти се у живот, чекаћу те по завршетку радног времена“, а чију је садржину, као битан елемент бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, суд унео у чињенични опис кривичног дела у изреци пресуде. По ставу браниоца, како се оштећена о садржини претњи које јој је упутио окривљени није изјашњавала у свом исказу датом непосредно пред судом на главном претресу од 12.02.2020. године, већ само у свом исказу датом пред јавним тужиоцем, то суд није могао да побијану пресуду везано за садржину упућене претње заснује на исказу оштећене датом пред јавним тужиоцем, јер је то противно начелу непосредности предвиђеном одредбом члана 419. став 1. ЗКП да суд заснива пресуду само на доказима изведеним на главном претресу, при чему у конкретном случају није испуњен ни један од изузетака од начела непосредности таксативно наведених у члану 406. став 1. ЗКП, односно ни један од услова за упознавање суда са садржином записника о исказу сведока оштећене датом пред јавним тужиоцем.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из списка предмета и то записника о главном претресу од 12.02.2020. године јасно произилази да је оштећена ББ на главном претресу дала идентичан исказ као пред Другим основним јавним тужиоцем у Београду на записнику КТ.бр.4207/2019 од 21.10.2019. године (оштећена је остала при свом исказу датом пред јавним тужиоцем) и то у присуству окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Милоша Андријашевића који су јој постављали питања, те је суд на том исказу оштећене ББ и засновао побијану правноснажну пресуду. Осим тога, у конкретном случају од стране суда није ни примењен члан 406. ЗКП, на чију повреду се позива бранилац окривљеног, обзиром да се главни претрес настављао пред истим судијом појединцем.

Поред тога, по оцени овога суда неосновани су и наводи браниоца окривљеног у делу у којем, указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, истиче да незаконит доказ на коме је суд супротно члану 16. став 1. ЗКП засновао побијану правноснажну пресуду представља и део налаза и мишљења сталног судског вештака Дејана Тимотијевића од 17.07.2020. године о садржају комуникације - СМС преписке између телефонског броја ... непознатог власника и броја ... у власништву окривљеног. По ставу браниоца наведени доказ је незаконит из разлога јер је изведен супротно одредбама члана 15. став 3. и 4. ЗКП, обзиром да он никада није био предложен нити од стране јавног тужиоца, нити од стране одбране, пошто по ставу браниоца одбрана током поступка није предложила извођење доказа вештачењем броја телефона који није у власништву сведока ВВ.

Супротно наводима браниоца окривљеног, суд је одредио вештачење од стране сталног судског вештака Дејана Тимотијевића и као доказ извео његов налаз и мишљење од 17.07.2020. године у свему у складу са одредбом члана 15. став 3. ЗКП и то управо на предлог браниоца окривљеног - адвоката Милоша Андријашевића, при чему ни окривљени, а ни бранилац нису имали примедби на наведени налаз и мишљење. Наиме, из списка предмета произилази да је бранилац окривљеног на главном претресу од 10.06.2020. године предложио да се одреди вештачење од стране судског вештака ИТ струке на околност СМС порука које су са телефона ВВ број ... упућене на телефон окривљеног број ..., док је у поднеску од 22.06.2020. године предложио да се одреди и вештачење на околност СМС порука које су са броја телефона ... у власништву сведока ВВ послате на број телефона ... у власништву окривљеног и то у периоду од 08.09.2019. године до тренутка лишења слободе окривљеног, дакле јасно произилази да се предлог браниоца окривљеног везано за одређивање наведеног вештачења односи на телефонски број ..., а који телефонски број је и био предмет вештачења, а из чега произилази да је налаз и мишљење сталног судског вештака Дејана Тимотијевића од 17.07.2020. године и прибављен и изведен на законит начин.

Осим тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, истицањем да како чињенични опис кривичног дела дат у оптужном акту јавног

тужиоца и изреци правноснажне пресуде не садржи све елементе бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то дело за које је окривљени оптужен и правноснажно оглашен кривим није кривично дело. По ставу браниоца у изреци пресуде се само описује претња као радња извршења предметног кривичног дела, с тим што је у потпуности изостао опис последице претње и то на који конкретно начин је окривљени својом претњом угрозио сигурност оштећене, односно како се та угрожена сигурност манифестовала код оштећене и то да ли у осећању узнемирености, несигурности или јачег страха за своју безбедност, а што је битан елемент предметног кривичног дела који мора да буде обухваћен изреком осуђујуће пресуде.

Кривично дело угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 121/2012 од 24.12.2012.године) чини онај ко угрози сигурност неког лица претњом да ће напасти на живот или тело тог лица или њему блиског лица. Радња извршења основног облика кривичног дела састоји се у употреби претње да ће се напасти на живот или тело неког лица или њему блиског лица, чиме се угрожава сигурност тог лица, а последица кривичног дела је угрожена сигурност пасивног субјекта која се манифестује у његовом осећању несигурности. Манифестација угрожене сигурности се одређује субјективно (осећај страха, неспокојства, несигурности, узнемирености и слично) и не представља битно обележје предметног кривичног дела.

Имајући у виду цитирани законски опис бића кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, то, по налажењу овога суда, из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде јасно и недвосмислено произилази да се у описаним радњама окривљеног АА стичу сва битна законска обележја кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ, за које је он оптужен и правноснажно оглашен кривим. Наиме, за постојање кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ је довољно само да је у чињеничном опису кривичног дела у изреци пресуде наведено да је радњом окривљеног угрожена сигурност пасивног субјекта - оштећене и то претњом нападом на живот или тело оштећене или(и) њој блиских лица, а што је у конкретном случају јасно и наведено у изреци првостепене пресуде. По налажењу Врховног касационог суда није неопходно да изрека осуђујуће пресуде садржи навод да је код оштећене којој је претња упућена створен осећај страха, несигурности или узнемирености (како то сматра бранилац окривљеног), обзиром да манифестација угрожене сигурности која се одређује субјективно не представља битно обележје предметног кривичног дела.

Имајући у виду напред наведено, то по налажењу Врховног касационог суда нижестепени судови нису побијаним правноснажним пресудама учинили повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП на штету окривљеног АА, а како се то неосновано указује у захтеву браниоца окривљеног.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева наводи да како није доказано да је оштећеној икаква претња учињена од стране окривљеног, нити да је код

оштећене створен осећај страха, несигурности и угрожености, то је суд требало да изведе додатне доказе или да допуни већ изведене доказе, а поред тога бранилац својим наводима у образложењу захтева оспорава и оцену од стране нижестепених судова налаза и мишљења сталног судског вештака Дејана Тимотијевића од 17.07.2020. године и у вези са тим и оцену исказа сведока ВВ, а који наводи браниоца окривљеног по налажењу овога суда у битном представљају оспоравање утврђеног чињеничног стања у правноснажним пресудама и оцене доказа дате од стране нижестепених судова.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости правноснажне пресуде побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне оцене доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости као разлог његовог подношења наводи битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 8) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, цитирајући законски текст исте.

Међутим, имајући у виду да бранилац окривљеног даље у захтеву уопште не образлаже како то конкретно суд пресудом није потпуно решио предмет оптужбе, односно о којим то тачкама оптужбе суд није донео одлуку, већ у овом делу бранилац заправо само понавља своје наводе везано за повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, то је стога Врховни касациони суд оценио да у овом делу поднети захтев нема законом прописан садржај у смислу одредбе члана 484. ЗКП која налаже обавезу навођења у захтеву за заштиту законитости разлога за његово подношење, а што у случају истицања повреде закона (члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП), по налажењу овога суда, подразумева не само опредељење о којој повреди закона је реч, већ и образложење у чему се та повреда конкретно састоји, обзиром да Врховни касациони суд није овлашћен да по службеној дужности испитује у чему се конкретно огледа повреда закона на коју се захтевом указује.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 1) ЗКП, на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Милоша Андријашевића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев браниоца окривљеног у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу захтев одбацио на основу члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП у вези чланова 484. и 485. став 4. ЗКП.

Записничар-саветник
Снежана Лазин, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић